

PRATER'İN MENEKŞESİ

Christopher William Bradshaw-Isherwood (26 Ağustos 1904-4 Ocak 1986) Cheshire'da (İngiltere) doğdu. On yaşında babasını kaybetti. Küçük yaşlardan itibaren yazma denemeleri yapmaya başladı. 1929-1933 yıllarını, genç yaşta keşfettiği eşcinselliğini daha özgürce yaşayabilmek için o dönem eşcinsel alt kültürüyle ünlü Berlin'de geçirdi. Bu yıllarda yaşadıklarını *Hoşça Kal Berlin* ve *Mr. Norris Aktarma Yapıyor* adlı eserlerinde romanlaştırdı. 1938'de W. H. Auden'la Çin'e seyahat etti. Daha sonra kısa sürelerle Hollanda, Danimarka, İspanya ve Portekiz'de bulunan Isherwood, 1939'da, hayatının sonuna dek yaşayacağı ABD'ye yerleşti. Burada Hollywood için dönem dönem senaryo yazarlığı yaptı. ABD'deyken Hinduizm'le yakından ilgilendi ve bazı önemli Hindu metinlerinin İngilizceye çevrilmesi üzerinde çalıştı. 1986'da Kaliforniya'da öldü.

Isherwood'un en ünlü romanlarından *Hoşça Kal Berlin*, *I am a Camera* adıyla 1951'de tiyatroya, 1955'te sinemaya uyarlandı. Oyundan uyarlanan 1966 tarihli Broadway müzikali *Cabaret* büyük bir başarı sağladı, 1972'de aynı isimli bir sinema uyarlaması çekildi. Yazarın bir diğer ünlü romanı *Tek Başına Bir Adam* ise 2009'da sinemaya uyarlandı.

Isherwood'un romanları, hayat hikâyesiyle ayrılmaz bir bütün oluşturur. Romanlarının hemen hepsi yazarla aynı adı taşıyan ya da onunla birçok yönden benzerlikler taşıyan bir anlatıcı aracılığıyla aktarılır. Kısa "sahne"lerden oluşan, hızlı tempolu, olayların kenarında duran bir "göz"ün bakışının egemen olduğu sinematografik üslup, Isherwood'un romançılığının en önemli teknik özelliğidir.

Başlıca yapıtları

Roman: *Mr Norris Changes Trains*, 1935 (*Mr. Norris Aktarma Yapıyor*; YKY, 2014) *Goodbye to Berlin*, 1939 (*Hoşça Kal Berlin*; İletişim, 1999; YKY, 2012); *Prater Violet*, 1945 (*Prater'in Menekşesi*; YKY, 2016); *Down There On A Visit*, 1962; *A Single Man*, 1964 (*Tek Başına Bir Adam*; Metis, 1987; YKY, 2012).

Oyun: *The Dog Beneath the Skin*, 1935 (W. H. Auden'la birlikte); *The Ascent of F6*, 1936 (W. H. Auden'la birlikte).

Gezi: *Journey to a War*, 1939 (W. H. Auden'la birlikte).

Otobiyografi: *Christopher and His Kind*, 1976.

Betül Kadioğlu 1979'da doğdu. TED Ankara Koleji ve Hacettepe Üniversitesi Mütercim Tercümanlık bölümünden mezun. Çevirmenlik ve editörlük yapıyor.

*Christopher Isherwood'un
YKY'deki kitapları:*

Hoşça Kal Berlin (2012)
Tek Başına Bir Adam (2012)
Mr. Norris Aktarma Yapıyor (2014)
Prater'in Menekşesi (2016)

CHRISTOPHER ISHERWOOD

Prater'in Menekşesi

Roman

Çeviren
Betül Kadioğlu

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 4731
Edebiyat - 1348

Prater'in Menekşesi / Christopher Isherwood
Özgün adı: **Prater Violet**
Çeviren: **Betül Kadioğlu**

Kitap editörü: **Darmin Hadzibegović**
Düzeltili: **Azad Ziya Eren**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Akgül Yıldız**

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 12026

Çeviriye temel alınan baskı: Vintage, Londra, 2012
1. baskı: İstanbul, Ekim 2016
ISBN 978-975-08-3754-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2015
Sertifika No: 12334

Copyright © 1945, Christopher Isherwood
Copyright renewed 1973, Christopher Isherwood

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Kemeraltı Caddesi Karaköy Palas No: 4 Kat: 2-3 Karaköy 34425 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

René Blanc-Roos'a

“Mr. Isherwood?”

“Buyurun.”

“Mr. Christopher Isherwood mu?”

“Evet, benim.”

“Dün öğlenden beri size ulaşmaya çalışıyoruz.” Telefonun diğer ucundaki ses biraz sitemkardı.

“Dışarıdaydım.”

“Dışarıda mıydınız?” (Pek ikna olmamış gibi.)

“Evet.”

“Ah... Anladım...” (Kısaca duraklıyor, düşünüyor. Sonra birden şüpheyeye kapılıyor.) “Bu tuhaf ama... Telefonunuz hep meşguldü. Sürekli.”

“Siz kimsiniz?” diye sordum sertçe.

“Imperial Bulldog.”

“Efendim?”

“Imperial Bulldog Pictures. Mr. Chatsworth adına arıyorum... Bu arada, 1930’larda Blackpool’da bulunmuş olabilir misiniz acaba?”

“Bir yanlışlık olmalı...” Telefonu kapatmaya hazırlandım. “Blackpool’a hayatımda hiç gitmedim.”

“Şahane!” Neşeli bir işyeri kahkahası duyuldu. “O zaman *Prater’in Menekşesi* diye bir oyun izlemediniz?”

“Hayır. Bunun ne alakası var?..”

“Üç gecedden sonra perde kapattı. Ama Mr. Chatsworth müzikleri sevmişti, sözlerin de çoğunu kullanabileceğimizi düşünüyor... Temsilciniz sizin Viyana hakkında her şeyi bildiğinizi söyledi.”

“Viyana mı? Sadece bir kere gittim oraya. Bir haftalığına.”

“Bir hafta mı?” Karşıdaki ses ciddileşti. “Ama bu mümkün olmaz, değil mi? Bize sizin orada yaşadığınız söylenmişti.”

“Herhalde Berlin’de demek istiyorlardı.”

“Ha, Berlin mi? Eh, o da aşağı yukarı aynı sayılır, değil mi? Mr. Chatsworth Avrupalı birini istiyor. Almanca bildiğinizi sanıyorum. Bu işe yarayacak. Yönetmesi için Viyana’dan Friedrich Bergmann’ı getiriyoruz.”

“Hmm.”

“Friedrich Bergmann, tanırırsınız.”

“Hiç duymadım.”

“Tuhaf. Berlin’de de bir sürü iş yaptı. Siz orada filmlerde çalışmıyor muydunuz?”

“Ben hiçbir yerde filmlerde çalışmadım.”

“Öyle mi?” Bir an canı sıkılmış gibi geldi. Sonra neşelendi. “Aman, neyse... Mr. Chatsworth için fark etmeyecektir bence. Çoğunlukla hiçbir deneyimi olmayan yazarlarla çalışıyor. Ben sizin yerinizde olsam dert etmezdim...”

“Bakın,” diye sözünü kestim, “bu işi kabul edeceğime dair en ufak bir ihtimal olduğu fikrine nereden kapıldınız?”

“Ah... Bakın Mr. Isherwood, bu benim konum değil...” Telefon-daki ses çok hızlı konuşmaya başladı, gittikçe zayıfladı. “Şüphesiz Mr. Katz ayrıntıları temsilcinizle konuşacaktır. Eminim bir anlaşmaya varabiliriz. Sizi haberdar edeceğim. Hoşça kalın...”

“Ben, bir dakika...”

Adam telefonu kapatmıştı. Bir süre belli belirsiz bir kızgınlıkla boş boş durup elimdeki telefonu salladım. Sonra rehberi alıp Imperial Bulldog’un numarasını buldum, ilk rakamı çevirip bıraktım. Yemek odasının kapısına gittim. Annem ve küçük kardeşim Richard hâlâ kahvaltı masasındaydı. Kapıda durup bir sigara yaktım; onlara bakmıyordum, ilgilenmiyormuş gibi davranıyordum.

Annem, “Arayan Stephen miydi?” diye sordu. Konuya girmek için yardıma ihtiyacım olduğunda çoğunlukla bunu anlardı.

“Hayır.” Şöminenin üstündeki saate bakıp kaşlarımı çatarak dumanı üfledim. “Sinemacılar.”

“Sinemacılar!” Richard fincanını gürültüyle masaya bıraktı. “Ah, Christopher! Ne kadar heyecanlı!”

Bunu duyunca kaşlarımı biraz daha çattım.

Uygun bir sessizlikten sonra annem son derece dikkatli bir şekilde sordu: “Senden bir şey yazmanı mı istiyorlar?”

“Belli ki öyle” dedim ağır ağır; o kadar sıkılmışım ki konuşmak bile istemiyordum.

“Ah, Christopher, ne kadar heyecanlı! Filmin konusu ne olacak? Yoksa anlatmaman mı gerekiyor?”

“Sormadım.”

“Ha, anladım... Ne zaman başlayacaksın?”

“Hiçbir zaman. Kabul etmedim.”

“Kabul etmedin mi? Of... Ne yazık!”

“Yani, neredeyse...”

“Neden? Önerdikleri para mı az geldi?”

Richard’a hafifçe azarlar gibi “Paradan söz etmedik” dedim.

“Tabii etmemişsinizdir. O işleri temsilcin hallediyor, değil mi? Adamlardan en çok parayı nasıl alacağını o bilir. Ne kadar isteyeceksin?”

“Dedim ya, işi kabul etmedim.”

Bir daha sessizlik oldu. Sonra annem büyük bir dikkatle sohbet havasına girip “Aslında artık filmler gittikçe daha saçma oluyor” dedi. “Ne önerirlerse önersinler iyi yazarları gidip onlar için çalışmaya ikna edememelerine şaşırılmamalı.”

Cevap vermedim. Çatık kaşlarımın biraz yumuşamaya başladığını hissettim.

Richard umutla, “Birazdan tekrar ararlar herhalde” dedi.

“Niye arasınlar ki?”

“Eh, seni çok istiyor olmalılar, yoksa sabahın köründe aramazlardı. Ayrıca sinemacılar ‘hayır’ cevabını asla kabul etmezler, değil mi?”

“Eminim listede benden sonrakiyle şanslarını deniyorlardır.” Pek ikna edici olmayan bir ifadeyle esnedim. “Neyse, ben gidip on birinci bölümle boğuşsam daha iyi olacak.”

Richard, “Her şeyi bu kadar sakin karşılayabilmene hayranım” dedi; sesinde iğnelemeden eser yoktu ve bu bazen Sofokles’ten bir replik okuyormuş hissi yaratıyordu. “Ben olsam o kadar heyecanlıydım ki bütün gün tek kelime yazamazdım.”

“Görüşürüz” diye mırıldandım, tekrar esnedim, gerindim ve kapıya doğru dönmeye başladım ama gönülsüzlüğüm yüzünden durup kendimi büfenin karşısında buldum. Çatal kaşık çekmece-sinin anahtarıyla oynamaya başladım; çekmeceyi kilitleyip açıyordum. Sonra da sümkürdüm.

Annem bu gösteriyi belli belirsiz bir gülümsemeyle izledikten sonra “Gitmeden bir fincan daha çay içmez misin?” diye sordu.

“Ah, hadi Christopher! Çayın hâlâ dumanı üstünde.”

Cevap vermeden masadaki yerime oturdum. Gazete yarım saat önce bıraktığım yerde, sanki üzerindeki haberler akıp gitmiş gibi buruşmuş, tortop olmuş duruyordu. Almanya’nın Milletler

Cemiyeti'nden ayrılması hâlâ en önemli konuydu. Bir uzman önümüzdeki yıl, Maginot Hattı geçilemez hale geldiğinde Hitler'e karşı önleyici bir savaş olacağını tahmin ediyordu. Goebbels, Alman halkına 12 Kasım'da ya Evet ya da Evet oyu vermeleri gerektiğini söylemiş. Kentucky valisi Ruby Laffoon, Mae West'e albay rütbesi vermiş.

Annem çay fincanını uzatırken “Kuzen Edith'in dışçisi Hitler'in yakında Avusturya'yı işgal edeceğinden emin” dedi.

“Öyle mi?” Çaydan büyük bir yudum aldım, arkama yaslandım; birden keyfim yerine gelmişti. “Eh, şüphesiz *dışçılık* mesleğine mensup kişiler biz fanilerin ulaşamayacağı bilgi kaynaklarına sahip olsalar gerek. Ama bütün cehaletimle itiraf ediyorum, nasıl olduğunu anlamakta...”

Kopup gitmiştim. Annem Richard'a ve kendisine birer fincan çay daha koydu. Gülümseyerek birbirlerine sütü ve şekeri uzattılar; bir restoranda orkestra herkesin ezbere bildiği bir parçayı çalmaya başladığında insanların yüzündekine benzer bir ifadeyle, rahatça arkalarına yaslandılar.

On dakika içinde dışçinin öne sürebileceği bütün iddiaları (ve onun aklına gelmeyecek başkalarını) anlatıp çürütmüştüm. En sevdiğim kelimeleri bol bol kullandım: *Gauleiter*, dayanışma, demarş, diyalektik, *Gleichschaltung*, araya sızma, ilhak, realizm, siper, kurmaylar. Durup sigaramı yakıp nefeslendikten sonra, hiç de kısa olmayan bir şekilde, Münih Ayaklanması'ndan başlayarak Nasyonal Sosyalizmin tarihini anlatmaya başladım.

Telefon çaldı.

Richard kibarca, “Ne fena!” dedi. “Ne zaman bize ilginç bir şey anlatmaya başlasan şu aptal şey araya giriyor. Cevap vermeyelim. Birazdan pes ederler...”

Ben çoktan, neredeyse sandalyemi yere düşürecek bir telaşla yerimden fırlamış, mutfaktan çıkmış, telefona uzanmıştım.

“Alo?” Nefes nefeseydim.

Cevap gelmedi. Ama karşı tarafta ahizenin kaldırıldığını duyabiliyordum – radyodan gelen fon müziğinin önünde şiddetli bir tartışmanın içindeki uzak sesler.

Tekrarladım: “Alo?”

Sesler biraz uzaklaştı.

Bağırdım: “Alo!”

Herhalde beni duydular. Bir el ahizenin ucunu kapatmış gibi, konuşma ve müzik sesleri birden kesildi.

“Canınız cehenneme” dedim.

Ahizenin ucu açıldı ve yoğun, hırıltılı, yabancı aksanlı bir adamın “Anlatılamayacak kadar saçma” dediğini duydum.

“Alo!” diye bağırdım. “Alo! Alo! Alo! Alo! Alo!”

Yabancı, mızırdanan bir çocukla konuşur gibi, sertçe “Bekleyin” dedi.

“Bekleyemem efendim!” diye bağırdım adama. Söylediğim kulağıma o kadar salakça geldi ki gülmeye başladım.

El tekrar ahizeden kalktığında tekrar konuşmalar ve müzik duyuldu, ama ses sanki arada sonuna kadar açılmış gibi yüksekti.

Yabancı hızla ve sabırsızca “Alo” dedi. “Alo, alo!”

“Alo?”

“Alo? Ben Dr. Bergmann.”

“Günaydın Dr. Bergmann.”

“Evet? Günaydın. Alo? Alo, Mr. Isherwood’la konuşmak istiyorum, lütfen, hemen.”

“Benim.”

“Mr. Kreestoffer Ischervood...” Dr. Bergmann bunu büyük bir dikkatle ve vurgulayarak söylemişti. Herhalde adımları bir defterden okuyordu.

“Buradayım.”

“Ja, ja...” Bergmann belli ki sabrının sonuna geliyordu. “Mr. Isherwood’la şahsen konuşmak istiyorum. Lütfen onu getirin.”

Almanca, “Ben Christopher Isherwood” dedim. “Başından beri sizinle konuşan benim.”

“Ah – siz Mr. Isherwood’sunuz! Fevkalade! Neden hemen söylemediniz? Hem de benim dilimi biliyorsunuz? Bravo! *Endlich ein vernuenftiger Mensch!** Sesinizi duyduğuma ne kadar memnun olduğumu tahmin edemezsiniz! Söyleyin sevgili dostum, şimdi bana gelebilir misiniz?”

Hemen tedbirli davranmaya başladım. “Bugün mü yani?”

“Şimdi yani, olabildiğince çabuk, bu dakika.”

“Bu sabah çok meşgulüm...” diye kararsızca girdim söze. Ama Dr. Bergmann daha çok gürültülü, uzun bir inlemeyi andıran bir iç geçirmeyle sözümü kesti.

* (Alm.) Nihayet akli başında bir insan! (ed. n.)

“Bu çok aptalca. Korkunç. Pes ediyorum.”

“Belki bugün öğleden sonra...”

Bergmann bunu hiç duymadı. “Ümitsiz” diye mırıldandı kendi kendine. “Bu kahrolasınca salak şehirde yalnızım. Kimse tek kelime anlamıyor. Korkunç. Yapacak hiçbir şey yok.”

“Siz buraya gelemez misiniz?” diye sordum.

“Yok, yok. Yapacak hiçbir şey yok. Boş verin. Her şey çok zor. *Scheusslich*.*”

Son derece gergin bir duraklama oldu. Dudağımı ısırđım. On birinci bölümü düşündüm. Güçsüzleştğimi hissediyordum. Of, lanet olasıca adam!

En sonunda isteksizce, “Neredesiniz?” diye sordum.

Adamın birine dönüp sinirli bir şekilde homurdandğımı duydum. “Ben neredeyim?” Duyamadğım bir cevap geldi. Sonra da Bergmann’ın homurtusu: “Tek kelime anlamıyorum. Sen konuş.”

Londra’nın doğusundan oluşuyla rahatlatan yeni bir ses duyuldu:

“Merhaba bayım. Burası Bishopsgate’te, Cowan’s Oteli. İstasyonun hemen karşısındaız. Kolayca bulursunuz.”

“Teşekkürler” dedim. “Birazdan orada olurum. İyi gün–”

Bergmann’ın telaşla “Bir dakika! Bir dakika!” dediğini duydum. Kısa ama şiddetli bir mücadeleden sonra aleti tekrar eline aldı ve burnundan derin derin soludu. “Söyleyin, dostum, ne zaman burada olacaksınız?”

“Ah, bir saat sonra.”

“*Bir saat* mi? Bu çok uzun. Nasıl geleceksiniz?”

“Metroyla.”

“Taksi tutmak daha iyi olmaz mı?”

Aklımdan Kensington’dan Liverpool Street istasyonuna gitmenin maliyetini hesaplarırken “Hayır, olmaz” diye cevapladım net bir ifadeyle. “Daha iyi olmaz.”

“Neden daha iyi olmaz?”

“Metro kadar yavaş olur. Biliyorsunuz işte, trafik yüzünden.”

“Ah, trafik. Korkunç.” Ölürken sonsuza kadar okyanusun dibine çöken bir balina gibi derin derin ofladı.

“Merak etmeyin” dedim neşeyle. Taksi konusunda haklı çık-

* (Alm.) Berbat. (ed. n.)

tıktan sonra adama karşı epey yakın hissetmeye başlamıştım. “Birazdan yanınızda olacağım.”

Bergmann belli belirsiz homurdandı. Bana inanmadığı belliydi.

“Hoşça kalın, dostum.”

“*Auf Wiedersehen...** Yok, böyle diyemem, değil mi? Henüz sizi görmedim.”

Ancak telefonu çoktan kapatmıştı.

Dönüp yemek odasına baktığımda Richard “Yine sinemacılar mıydı?” diye sordu.

“Hayır. Yani, evet, sayılır. Hemen çıkmam lazım, sonra her şeyi anlatırım. Ah, anneciğim, yemeğe *biraz* geç kalabilirim...”

Cowan’s Oteli istasyonun *hemen* karşısında değildi. Böyle dedikleri hiçbir yer, dedikleri yerde değildir. İki defa yanlış yönlendirildikten ve bir defa otobüs altında kalma tehlikesi atlattıktan sonra sinirli bir halde otele vardım. Ayrıca nefes nefese kalmıştım. Bergmann’ın karşısına sakın bir halde çıkma konusundaki kararlılığıma rağmen metrodan çıktığımdan beri koşuyordum.

Epeyce küçük bir yerdi. Ben nefes nefese geldiğimde kapı görevlisi dışarıda duruyordu. Belli ki beni bekliyordu.

“Siz Mr. Usherwood’sunuz, değil mi? Doktor sizi gördüğüne memnun olacak. Bir sürü sıkıntı yaşadı. Beklenenden bir gün erken geldi. Bir hata olmuş. Teknede kimse onu karşılamamış. Pasaportuyla ilgili bir sorun çıkmış. Gümrükte bir sorun çıkmış. Bavulu kaybolmuş. Olağan karışıklıklar. Bazen böyle şeyler oluyor.”

“Şimdi nerede? Yukarıda mı?”

“Hayır efendim. Sigara almaya çıktı. Bizdeki sigaraları beğenmiyor galiba. Onlara alışık olunca insan Avrupa sigaralarını arıyordur. Daha hafifler.”

“Anladım. Ben beklerim.”

“Yanlış anlamayın ama bence arkasından gitseniz iyi olur. Yabancı beyler nasıldır, bilirsiniz, şehri bilmezler. Trafalgar Meydanı’nın ortasında kaybolurlar. Biz onların ülkesine gitsek bize aynı şey olmaz demiyorum tabii. Doktor’un başına ne geldiğini bilmiyorum. Gideli neredeyse yirmi dakika oldu bile.”

* (Alm.) Tekrar görüşürüz... (ed. n.)

“Ne tarafa gitti?”

“Sola dönün, köşeyi dönünce. Üç kapı ilerisi. Kesin yakalar-sınız.”

“Nasıl biri?”

Sorum kapıcıyı eğlendirmiş gibiydi. “Ah, görür görmez tanır-sınız bayım. Başkasıyla karıştırmanıza imkân yok.”

Küçük tütüncüdeki kız da aynı derecede konuşkandı. Dr. Bergmann’ı tarif etmeyi denememe gerek bile kalmadı. Ziyareti büyük bir etki bırakmıştı.

Kız, “Çok değişik biri, değil mi?” diye kıkırdadı. “Bana bütün gün burada ne düşündüğümü sordu. Düşünecek çok zamanım olmuyor, dedim... Sonra rüyalarından bahsetmeye başladık.”

Bergmann kıza yurtdışında bir yerlerdeki bir doktordan bah-setmiş; adam rüyaların sizin düşündüğünüz anlama gelmediğini söylüyormuş. Bergmann’ın bunu büyük bir bilimsel keşif olarak görmesi kıızı eğlendirmiş, kendini biraz üstün hissetmiş çünkü bunları zaten biliyormuş. Evinde teyzesinden kalan bir kitabı var-mış. Kitabın adı *Saba Melikesinin Rüya Kitabı*’ymış ve bu yabancı doktor doğmadan çok önce yazılmış.

“Çok ilginç bir şey. Diyelim rüyanızda sosis görünüz – bu kavga demek. Eğer onları yemiyorsanız. Yiyorsanız bu sevgi ya da sağ-lık demek; hapşirmek ve mantarlar da öyle. Geçen gece rüyamda çoraplarımı çıkardığımı gördüm ve tabii ki ertesi sabah kardeşim bana beş şilin altı penilik bir posta havalesi gönderdi. Tabii rüyalar hep böyle çıkmıyor. En azından hemen...”

Burada araya girmeyi başarıp kıza Bergmann’ın nereye gittiğini bilip bilmediğini sordum.

Kızın söylediğine göre bir dergi almak istiyormuş. Kız da onu Mitchell’s’a göndermiş. Yolun öbür ucundaymış. Kesin görürmü-şüm.

“Sigaralarımı da götürseniz iyi olur” diye ekledi. “Burada, tezgâhın üzerinde bırakıp gitti.”

Mitchell’s’takiler de bu yabancı beyefendiyi hatırlıyordu ama ondan tütüncüdeki kız kadar hoşlanmamışlardı. Galiba bir tartış-ma çıkmıştı. Bergmann *The New World-Stage* dergisini sormuştu ve çocuk doğal olarak bunun bir tiyatro dergisi olduğunu sanıp *The Stage*’i ya da *The Era*’yı önerdiğinde öfkelenmişti. “Ümitsiz. Yapacak bir şey yok” diye homurdandığını hayal edebiliyordum. En

nihayetinde *The New World-Stage*'in politikayla ilgili Almanca bir dergi olduğunu anlatmaya tenezzül etmişti. Çocuk da istasyonun içindeki gazete bayiini denemesini önermişti.

Burada artık iyice kafam karıştı. Bu iş iyice insan avına dönmeye başlamıştı ve benim tek yapabildiğim, tazi gibi bir ipucundan diğereine koşmaktı. Nefes nefese gazete bayiinin önüne gelene kadar ne kadar aptalca davrandığımın farkına varmadım. Gazetecide çalışanlar yabancı aksanlı birini fark edemeyecek kadar meşguldü; zaten muhtemelen son yarım saatte bir sürü yabancı gelmişti. Çılgınca etrafa bakınıp Bergmann olması muhtemel olan fakat beni aşağılar gibi, şüphyle karşılayan iki kişiye yaklaştım, sonra da koşturarak otele döndüm.

Kapı görevlisi yine beni bekliyordu.

“Şanssızlık efendim.” Engelli koşuda en sona kalan kişiyi teselli etmeye çalışan bir seyirciye benziyordu.

“Ne demek istiyorsun? Daha gelmedi mi?”

“Gelip tekrar çıktı. Siz gittikten hemen sonra. Sizin gibi ‘Nerede o?’ diye sordu. Sonra telefon çaldı. Stüdyodan bir bey arıyordu. Sabahtan beri ona ulaşmaya çalışıyorduk. Doktor’un hemen oraya gelmesini istedi, ne kadar çabuk o kadar iyi. Sizin geri geleceğinizi söyledim ama beklemedi. İşte böyle biri, efendim – çok sabırsız. Ben de ona bir taksi çağırdım.”

“Bana mesaj bırakmadı mı?”

“Bıraktı efendim. Öğle yemeğinde Café Royal’de onlarla buluşmanızı söyledi. Saat tam 1’de.”

“Eh, bir bu eksikti.”

Lobiye girip bir koltuğa oturdum ve alnımdaki teri sildim. Bu kadarı yeterdi. Kendilerini ne sanıyordu bu adamlar? Bu da bana ders olacaktı. Bildiğim bir şey varsa, bir daha onlarla konuşmayacaktım. Evime gelip bütün gün kapıda otursalar bile.

Onları ızgara et bölümünde buldum.

On dakika geç kalmıştım – incinen gururum karşılığında ufak bir taviz. Başgarson, Mr. Chatsworth’ü tanıyordu, bana da gösterdi. Masalarına gitmeden önce bir fikir edinmek için durdum.

Arkası bana dönük, kırılmış gür saçları olan bir kafanın karşısında pembe yuvarlak yüzlü, zayıf, şık, sarışın, kalın bağa çerçevesi